

Mieke Wijdeveld-E-mail correspondentie met Anne-Marie-2020-zomer.docx

Op 18 feb. 2020, om 10:24 heeft Jeroen Kouwenberg <jeroen@mi68.nl> het volgende geschreven:

Beste Paul,

In ons gesprek op 4 december 2019 met jou en Gonnie hebben we ook de mogelijkheid besproken om in gesprek te gaan met Mieke. Mieke heeft op 6 december 2019 ook een brief geschreven aan Anne-Marie. Wij zouden graag dat gesprek met Mieke willen aangaan.
Van onze kant zal dan Anne-Marie, Ton Gorissen en ikzelf deelnemen aan het gesprek.

Dat zou dan weer kunnen bij Scelta in Hout-Blerick. Woensdag komt ons goed uit. Woensdag 26 feb of woensdag 3 maart om 13.30 uur.

Ik hoor graag of Mieke tot een gesprek bereid is en of de voorgestelde data jullie passen.

Met vriendelijke groet,
Jeroen Kouwenberg

Van: Mieke Wijdeveld [mailto:miekewijdeveld@ziggo.nl]
Verzonden: maandag 18 mei 2020 11:21
Aan: 'Jeroen Kouwenberg' <jeroen@mi68.nl>
Onderwerp: RE: Verzoek van Anne Marie

Dag Jeroen

Dank voor je reactie.

Wij vinden 9 juni een geschikte datum, liefst rond 10 uur. De locatie is, wat ons betreft, prima.

Ik lees geen doel voor ons gesprek. Ik denk dat het formuleren van een doel belangrijk is.

Ik gaf al aan dat ik verwacht dat het een moeilijk, emotioneel gesprek zal worden, een doel geeft, denk ik, structuur.

Het zal me zeker heel zwaar gaan vallen, dat hoeft geen belemmering te zijn. Maar, ik wil wel dat het ook wat op gaat leveren, voor Anne Marie En mijzelf.

Graag hoor ik het doel dat jullie hebben bij het gesprek

Met vriendelijke groeten
Mieke Wijdeveld

Van: Anne-Marie Wintels [mailto:a.wintels@outlook.com]
Verzonden: maandag 1 juni 2020 16:00
Aan: 'Mieke Wijdeveld' <miekewijdeveld@ziggo.nl>
CC: Jeroen Kouwenberg <jeroen@mi68.nl>; 'Paul Velthuis' <info@paulvelthuis.nl>
Onderwerp: afspraak gesprek

Mieke,

De afspraak op dinsdag 9 juni om 10.00 uur is akkoord.

Het lijkt mij duidelijk wat voor mij het doel van dit gesprek is.

Zou je jouw doel kunnen aangeven?

Wellicht is het in deze helpend als ik jou mijn aangifte van 16 mei 2018 vooraf laat lezen?

Mocht je dit willen, geef dit dan aan.

Anne-Marie

Van: Mieke Wijdeveld [mailto:miekewijdeveld@ziggo.nl]
Verzonden: dinsdag 2 juni 2020 09:29
Aan: 'Anne-Marie Wintels' <a.wintels@outlook.com>
CC: 'Jeroen Kouwenberg' <jeroen@mi68.nl>; 'Paul Velthuis' <info@paulvelthuis.nl>
Onderwerp: RE: afspraak gesprek

Dag Anne - Marie

Ik heb 2 keer aangegeven (mail van maart 2020 en de mail van 14 dagen geleden) dat ik een constructief gesprek wil; een gesprek waardoor zowel jij als ik beter verder kunnen dan zonder dat gesprek. Daarvoor is over en weer een meer open mind nodig. Ook openstaan voor elkaars perspectief, hoe hebben we, ieder voor zich, de situatie beleefd, wat waren onze beweegredenen?

Misschien ben ik te idealistisch en heb ik tevergeefs hoop dat we zo'n gesprek kunnen voeren? In dat geval wil ik niet deelnemen aan een gesprek, omdat het niets op gaat leveren.

Ik wil graag weten wat jouw doel van en met het gesprek is. De aanleiding is me duidelijk, jouw doel niet. Ik wist niet dat er een aangifte was, naast de klacht bij de ZKM vereniging. Ik wil die aangifte wel lezen. Daarnaast wil ik weten of jij je kunt vinden in de opzet van het gesprek zoals ik het hierboven beschrijf.

Mieke

Van: Anne-Marie Wintels [mailto:a.wintels@outlook.com]
Verzonden: woensdag 3 juni 2020 22:20
Aan: 'Mieke Wijdeveld' <miekewijdeveld@ziggo.nl>
CC: Jeroen Kouwenberg <jeroen@mi68.nl>; 'Paul Velthuis' <info@paulvelthuis.nl>; Anne-Marie Wintels <a.wintels@outlook.com>
Onderwerp: gesprek

Mieke,

Mijn doel is met jou te praten over de gebeurtenissen van destijds. De feitelijke gebeurtenissen en de rol die jij daarin gespeeld hebt.

Ik wil je vragen waarom je bepaalde dingen hebt gedaan.

Wat je dacht en voelde toen bepaalde dingen gebeurden.

Hoe je voor jezelf bedacht dat het oké was om bepaalde dingen te doen.

Mijn doel is dat jij jouw rol en ouderschap erkent en ik zou willen voelen dat je daar spijt van hebt. Dat je écht snapt wat het in mijn leven heeft aangericht.

Dat kan alleen als ik de ruimte voel om mijn pijn te laten zien.

Zonder dat ik op voorhand moet beloven dat ik ook of eerst naar jouw perspectief luister.

We kunnen dus onmogelijk gelijkwaardig aan dit gesprek beginnen: met een open mind voor elkaars standpunten.

Het gaat namelijk niet over een verschil van inzicht over de gebeurtenissen. Het gaat om een onjuiste blik op de werkelijkheid.

Het begint bij mij als 14-jarige en jou als volwassen leerkracht getrouwd met degene die mij misbruikte. Het begint bij de drie ringen die hij mij gaf en waarvan 1 ring jou voorstelde.

En die 14 jarige van toen wil jou ter verantwoording roepen. Ik zou willen horen dat jouw doel is dat je tijdens het gesprek open wil staan om te luisteren naar mijn pijn.

Dat zou dapper zijn. Zonder daar meteen aan te verbinden en te vragen dat ik met een doel reeds markeer wat daar dan uit zou moeten komen.

Het gaat over strafbare feiten die mij zijn aangedaan (ook) door jou.

Dat verhaal moet eerst verteld worden.

Pas als daar ruimte voor is geweest kan ik verder kijken en voelen.

Dus kun je me niet op voorhand verantwoordelijk maken voor de uitkomst. Dan dek je jezelf al in, stel je eisen, en geeft mij weinig vertrouwen in jouw intentie echt naar mij te willen luisteren of mijn vragen te willen beantwoorden.

Mijn pijn kun jij alleen zien als je de feiten kent en tot je door laat dringen.

Als je inderdaad niet wist van een aangifte, lijkt het me goed dat je die eerst leest.

En ook kennis neemt van de uitspraak van het schadefonds geweldsdelicten.

En van het bestuur van het huidige ogvo.

Deze 3 documenten heb ik bijgevoegd. Hier en daar heb ik informatie die niet over mezelf gaat afgedekt.

Zeker, ik wil ook een constructief gesprek.

En zeker, ik wil ook verder met mijn leven.

En dit gesprek zou daar aan kunnen bijdragen.

Maar dan kunnen er geen stappen worden overgeslagen.

Anne-Marie

Van: Mieke Wijdeveld [mailto:miekewijdeveld@ziggo.nl]

Verzonden: donderdag 4 juni 2020 10:33

Aan: 'Anne-Marie Wintels' <a.wintels@outlook.com>

CC: 'Jeroen Kouwenberg' <jeroen@mi68.nl>; 'Paul Velthuis' <info@paulvelthuis.nl>

Onderwerp: RE: gesprek

Anne Marie, ik heb net alles gelezen. Dat lukte nu dankzij de scan van Jeroen. Ik zit te trillen...Ik vind het verpletterend wat ik lees.....

Over Een ding zijn we het volledig eens: Het had nooit mogen gebeuren. Het was fout, helemaal fout en ik vind het bijna niet te verdragen om te lezen wat het met jou doet en gedaan heeft!!!!

Als ik nu zeg dat ik het merendeel dat ik las niet wist, dan lijkt het mogelijk dat ik het ontkracht. Dat bedoel ik niet!!

Ik bedoel dat ik veel van wat Frank gezegd en gedaan heeft niet wist en al helemaal niet hoe jij je eronder voelde. Heb ik te slecht gekeken? Zat ik te vol van mijn eigen pijn en verdriet? Heb jij het te weinig laten merken?? Het doet er niet meer toe, het is gebeurd

Ik zelf zie mijn eigen rol anders. Dat wil niet zeggen dat ik mijn opstelling goed wil praten. Ik heb het niet tegen gehouden, ik heb het niet doen stoppen, aan dat feit kan ik niet ontsnappen!

Ik heb mijn dagboekje nog. Ik heb het sinds dien al wel 100 keer terug gelezen.. Het laat me overduidelijk zien wie en wat ik toen was en zag.

Waarom het toen niet mogelijk voor me was

Wat is wijs?? Een gesprek niet. Het voelt alsof ik naar de slachtbank moet.

Aanhoren wat niet te verdragen is. Geen weerwoord, omdat het daardoor lijkt alsof ik het goed wil praten. Terwijl ik het zou bedoelen om, door je een inkijk te geven in mijn stuk, het meer te verklaren.

Anne Marie ik zou het zo graag meer willen loslaten en niet steeds mijn leven laten bepalen.. Dat begint met accepteren. Mijn neiging is om te proberen het litteken wat te repareren door je te laten horen dat ik niet dat slechte mens ben dat jij ziet. Daarvoor lees ik, is het voor jou niet het goede moment.

Tegelijkertijd voel ik me nu weer zo emotioneel en in de war dat mij de, door jou gevraagde opstelling niet gaat lukken....

Ik denk dat het daarom beter is om ook voor mezelf te zorgen en me niet stoerder op te stellen dan ik ben en me voel. Ik heb me al te veel en te lang overschreeuwd.

Anne Marie, ik was niet sterker en niet wijzer...

Het spijt me....

Mieke

Van: Paul Velthuis [mailto:info@paulvelthuis.nl]

Verzonden: maandag 8 juni 2020 12:47

Aan: Anne-Marie Wintels <a.wintels@outlook.com>; Jeroen Kouwenberg <jeroen@mi68.nl>

Onderwerp: Geplande gesprek.

Beste Anne Marie en Jeroen,

Het afgelopen weekend was ik in de gelegenheid de aangifte en de twee andere documenten tot me te nemen. Ik ben er zeer door geraakt! Het maakt me enorm verdrietig. En het maakt me wederom razend boos, met name richting Frank.

Mieke schrijft in haar reactie: "Ik heb het niet tegen gehouden, ik heb het niet doen stoppen, aan dat feit kan ik niet ontsnappen!" De pijn die dit met zich mee brengt is intens.

Ik heb Mieke haar strijd in de relatie met Frank van dichtbij meegemaakt. Naast de vernederingen die zij hierin heeft ervaren was er zeer veel verwarring. Ook bij Mieke had "het net zich gesloten". Ze is meegegaan in een richting die volstrekt ontoelaatbaar was.

De aanklacht maakt dat er een misselijkmakend besef is van wat dit alles teweeg heeft gebracht. Ik ga mee in Mieke haar inschatting dat het geplande gesprek tussen ons nu onmogelijk constructief kan worden gevoerd. Het indalen van een nog dieper bewustzijn rondom de situatie heeft tijd nodig. Ik hoop dat we in de gelegenheid komen het gesprek in een latere fase alsnog op te kunnen pakken.

Groet,
Paul.

Van: Anne-Marie Wintels [mailto:a.wintels@outlook.com]

Verzonden: donderdag 11 juni 2020 03:20

Aan: 'Mieke Wijdeveld' <miekewijdeveld@ziggo.nl>

CC: 'Paul Velthuis' <info@paulvelthuis.nl>; Jeroen Kouwenberg <jeroen@mi68.nl>

Onderwerp: gesprek

Mieke,

Ik begrijp uit jullie beider mails dat er bij jou een besef van ouderschap doordringt. Ik realiseer mij dat dit besef doordringt omdat er door het lezen van mijn aangifte en de uitspraak van het schadefonds, geen uitweg meer is.

En dat dit besef pijn doet. Dat die pijn is wat jou bezig houdt. Je misselijk, boos, verdrietig en verward maakt. Je zegt, en Paul sluit zich daarbij aan, dat deze emoties een constructief gesprek met mij in de weg staan.

En daar begin ik langzaam heel erg boos te worden....

Wat versta je toch onder constructief? Ik heb nu 3 mails gehoord dat het "constructief" moet zijn. En dat ik mijn doel moet aangeven.

Dat heb ik zo oprecht mogelijk gedaan.....maar jij komt niet verder dan "constructief". Wat is dat??

Dat het voorbij moet zijn??

Dat is niet mijn doel. Het zal nooit voorbij zijn.

Ik heb het nodig dat je verantwoordelijkheid neemt voor je ouderschap, en daarmee de schuld bij mij wegneemt.

Mij lijkt dat juist op de momenten dat je pijn en verwarring voelt, een gesprek constructief kan worden.

Ik heb de hoop uitgesproken dat deze stap gezet zou worden en heb mij daarvoor open gesteld. Wat ontzettend veel moed vraagt.

Ik heb aangegeven dat ik het nodig heb dat er eerst echt geluisterd wordt naar mijn pijn. Zonder voorwaarden of afbakeningen.

Dat, vind ik, is het minste wat je kunt doen voor mij.

Je hebt binnen 3 uur alles gelezen, alle nieuwe details die je niet wist tot je genomen..... en gereageerd hebt met de boodschap: geen gesprek want dat kan ik niet aan.

Wat ik vooral proef uit je mail is angst. Voor jezelf.

Wat me pijn doet en wat ik volledig mis is compassie...voor mij.

Ik krijg mijn vraag héél snel terug gegoooid.

Ik ervaar deze afwijzing als onverteerbaar en ontzettend laf.

Wat ik wel een leven lang heb mogen dragen mede door jouw toedoen: gevoelde schuld en schaamte, is blijkbaar voor jou te moeilijk en te pijnlijk? Voor heel even maar??

Alle spijt, schrik, pijn, ontzetting die ik lees.....is in relatie tot de betekenis die het heeft voor jou.

Hoe moeilijk het is voor jouwaar heb ik dat eerder gehoord???

Die reactie is onethisch kan ik je vertellen.

Om van mij begrip te vragen.....dat het moeilijk is? Intens?

Onverdraaglijk dat jij dat vraagt aan mij.

Je mag overal vertellen hoe moeilijk het was voor jou en daar begrip voor vragen.... maar niet....bij mij!!

Ik voel in je antwoord geen compassie. Geen begrip voor hoe eenzaam en pijnlijk en verscheurend het voor mij is geweest. Eén klein zinnetje was genoeg geweest.

Je bent in deze geen slachtoffer. Je bent in de eerste plaats als je met mij spreekt dader.

"Ik zie mijn eigen rol anders" zeg je wel nog snel.

Het gaat niet meer over hoe je het ziet, het is geen verschil van inzicht. Jouw rol staat vast. Het gaat over de feitelijkheden.

Jij hebt het misbruik niet alleen "niet doen stoppen".

Je hebt je destijds gedurende lange tijd en vele jaren en bij meerdere meisjes met je volle, slimme volwassen getrouwde leerkracht en counselor-verstand ingezet voor het idee achter de drie ringen die F. mij gaf: Het open huwelijk van Nena en George O'Neill. Met minderjarige meisjes die leerling waren op je school en aan je zorg werden toevertrouwd.

Dat gaat wel iets verder dan "niet doen stoppen". Er sloot zich geen net om jou heen: jij hebt zelf jaren mee gesponnen aan het web.

En daarover wil ik met jou praten!

Zoals je mij al op 15 jarige leeftijd ter verantwoording riep: "Ga jij altijd zo om met relaties? Daarmee beschadig je mensen!"

"Wie volwassen dingen wil, moet volwassen de consequenties dragen" En meer van dit soort manipulerende uitspraken. Tegen de achtergrond van jouw 18 jaar oudere man, ook leerkracht, die voortdurend seks wilde... en mij daarvoor verantwoordelijk maakte. Want als hij het niet kreeg was HIJ zielig! En ging ik niet goed met de relatie om. Hij verkrachtte mij Mieke..... En daarna sprak jij mij aan dat ik niet goed met de relatie omging. Jullie lieten mij verteerd raken van de schuldgevoelens en maakten mij verantwoordelijk voor alles waar ik niet verantwoordelijk voor was.

Je zegt: ik heb de neiging het litteken te willen repareren maar daar is het voor jou het moment niet voor.

Daarvoor zal het voor mij nooit het moment zijn want dat wil dat niet van jou.

Het is echt hoogmoed dat je denkt met uitleg over hoe jij je toen voelde het litteken te kunnen repareren.

Ik geloof ook niet dat ik dat als doel formuleerde?

Mijn doel is dat er naar mijn pijn wordt geluisterd (dus niet AANGEHOORD) en dat je verantwoordelijkheid neemt voor je ouderschap.

Je zegt: heb jij het te weinig laten merken? Dat zinnetje maakt me woedend. Het lag niet bij mij!! Ik was een kind nog!! Dat heet tegenwoordig victim blaming.

Wat ik het allerergste vind is dat je het hebt laten voortduren na mij. En mij het leven hebt ingestuurd met die enorme ballast op mijn nek.

En daar ook nooit op terug bent gekomen. Blijkbaar was het wel heel fijn, dat ik die schuld meedroeg.

Dus als je het over een slachtbank wilt hebben.....ik denk dat er anderen op de slachtbank lagen.

Ik dacht niet over jou als een slecht mens.

Na deze mail ben ik daar wel aan gaan twijfelen.

Want om na het lezen van alle informatie te zeggen tegen mij: ik kan het niet. Toen niet en nu niet.....ik was niet wijzer....en nu wil ik dat het mijn leven niet meer steeds bepaald.....dat vind ik stuitend.

Zo kun je je hier niet aan onttrekken.

Dat wil niet zeggen dat ik me niet kan voorstellen dat het moeilijk was...met zo'n man....

Maar daar gaat aan vooraf dat je je verantwoordelijkheid neemt voor je daden. Naar mijn verhaal luistert. Mijn vragen beantwoordt. Zonder ja maar...

En ik kan nog helemaal niet bedenken wat ik daarna zal voelen.

En dat mag je ook niet van mij mag vragen om dat al van te voren te bedenken. Want dan gaat het weer over jou.

Maar dat had ik al gezegd toen ik mijn doel voor het gesprek formuleerde.

Ik citeer een stukje uit het door Paul toegestuurde artikel een hele tijd geleden over de ubuntu-filosofie: over vergeving en amnestie.

Dit zou volgens hem (en jou ga ik vanuit) als basis moeten dienen voor een gesprek.

“Verder moest zij de waardigheid van het slachtoffer herstellen door haar de kans te geven haar ervaringen te vertellen(en door haar financieel te compenseren)”

Dus ik wil nog steeds een gesprek.

En ik nodig je uit dit met mij te voeren.

In aanwezigheid van Paul en Jeroen.

Anne-Marie

Van: Paul Velthuis [mailto:info@pauvelthuis.nl]

Verzonden: zaterdag 4 juli 2020 19:16

Aan: Anne-Marie Wintels <a.wintels@outlook.com>; Jeroen Kouwenberg <jeroen@mi68.nl>

Onderwerp: Re: Geplande gesprek.

Beste Anne Marie,

Mede na aanleiding van jouw mail van 11 juni jl het volgende:

Eind vorig jaar had ik een gesprek met je om jouw beleving van de geschiedenis rondom het misbruik wat speelt begin jaren tachtig tot me te nemen. Ik heb je laten weten dat Mieke en ik meeleven en voelen met de pijnlijke ervaringen en gevoelens die deze periode bij jou heeft achtergelaten.

Ik heb aan het einde van dat gesprek aangegeven dat we bereid zijn om nogmaals bijeen gekomen als dat zinvol zou zijn. Jeroen gaf dit voorjaar aan dat jullie een vervolgg gesprek wenselijk vinden. In de voorbereiding daarop is voor ons echter duidelijk geworden dat de kijk op m.n. de aard van de betrokkenheid van Mieke in deze geschiedenis ver uiteenloopt. We hebben dan ook besloten dat we ons niet meer beschikbaar stellen voor dit gesprek.

Zoals al eerder aangegeven leven we mee met je. Mieke heeft haar spijt betuigd en betreurt ten zeerste dat de dingen zo zijn gelopen. Natuurlijk zou ze met al het voortschrijdende inzicht anders hebben gehandeld. We hopen van harte dat je de pijn die uit dit verleden voort komt op een voor jou goede wijze een plek weet te geven.

Hoezeer het ons ook spijt, voor ons is echter duidelijk geworden dat wij dit proces niet kunnen ondersteunen.

Groet,

Mede namens Mieke,

Paul.
